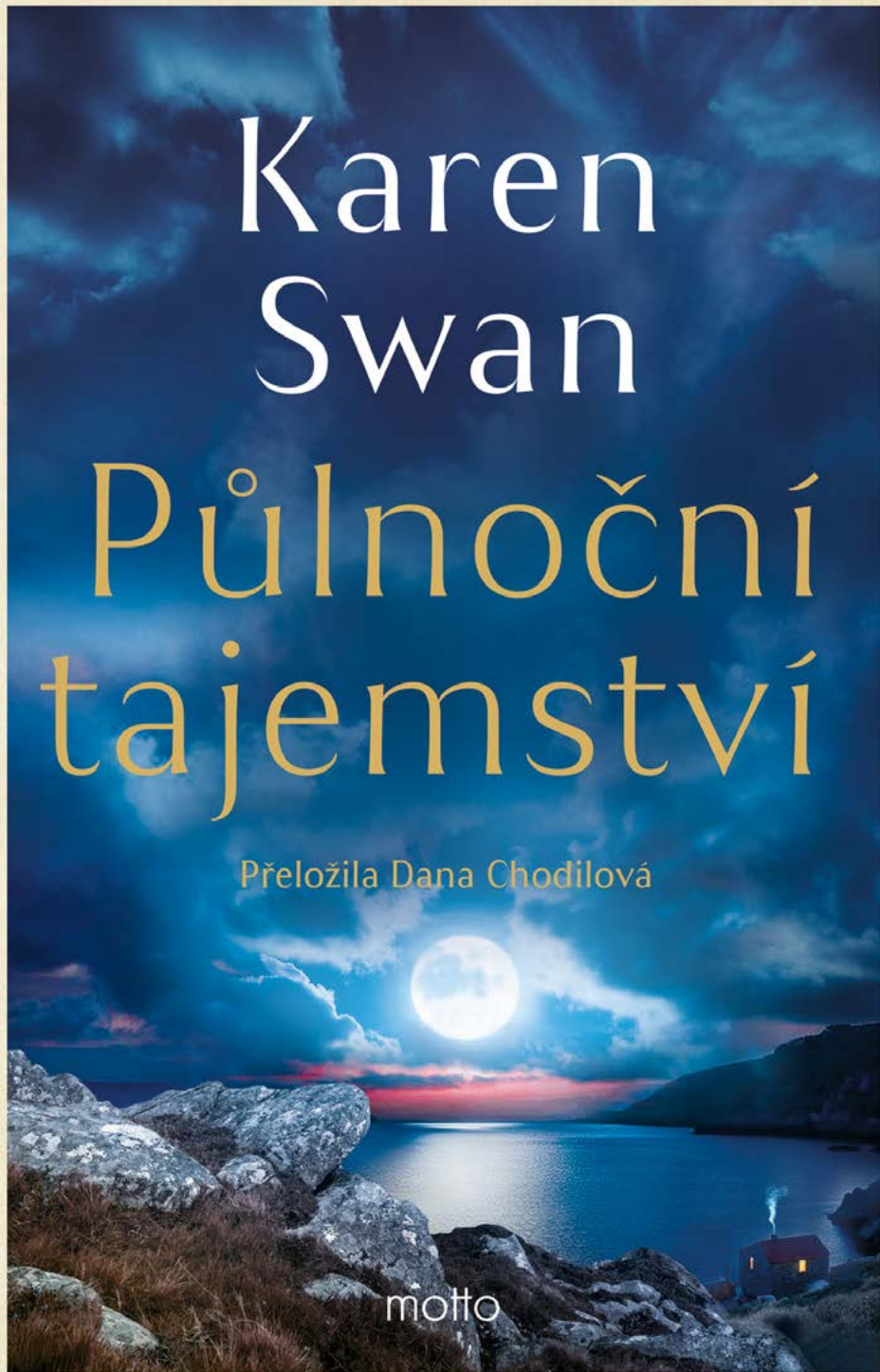

Karen Swan Půlnoční tajemství

Přeložila Dana Chodilová

motto

Půlnoční tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Karen Swan
Půlnoční tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Karen
Swan

Půlnoční
tajemství

Přeložila Dana Chodilová

motto

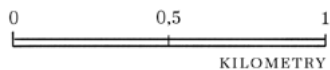
Copyright © Karen Swan 2025
Translation © Dana Chodilová, 2026
Cover illustrations © Depositphotos.com
Map Artwork © Nikola Greplová

ISBN tištěné verze 978-80-267-6077-1
ISBN e-knihy 978-80-267-6078-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-6089-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-267-6090-0 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

*Věnováno Daphne a Colinu Hydesovým,
kteří si tolik zaslouží svůj šťastný konec*

ST. KILDA

Slovníček

Rodiny ze St. Kildy

Jayne Fergusonová

Manžel: Norman

Švagrová: Molly

Effie Gilliesová („Malí Gilliesovi“)

Otec: Robert

Zemřelý bratr: John, zahynul při nehodě během lezení

Mhairi MacKinnonová

Rodiče: Ian (pošt mistr) a Rachel

Starší bratři: Angus a Fin

Šest mladších sourozenců, včetně Christiny, Zrzky Annie,

Prcka Murrana

Flora MacQueenová

Rodiče: Archibald a Christina

Starší bratr: David

Čtyři mladší sourozenci

MacKinnonové (bez příbuzenského vztahu s Mhairinou rodinou)

Donald a Mrzutá Mary

Malý Struan

Velcí Gilliesovi

Hamish (bratr Roberta) a Velká Mary

Pět dětí

Vesničtí staršinové

Ma Peg

Bláznivá Annie

Starý Fin

Lorna MacDonaldová

Zdravotní sestra z pevniny, nyní usazená na St. Kildě

Dialekt

ceilidh – tradiční skotská taneční slavnost

cleit – kamenná skladištní bouda nebo příbytek, nacházející se jen na St. Kildě

faktor – zástupce majitele půdy

fank – ohrazený prostor pro ovce, ovčín

glen – údolí

Hogmanay – skotská oslava konce roku

laird – majitel skotského panství

landlord – majitel půdy

parlament – denní ranní sněm na St. Kildě před domky číslo pět a šest, při němž se rozdělovaly denní práce

souostroví St. Kilda – Hirta (hlavní ostrov), Boreray, Soay, Dùn

stac – mořský sloup (skála v moři), obvykle pozůstatek po erozi útesu

stac Lee – mořský sloup před Village Bay, kde vesničané lovíli tereje

večerní zprávy – denní procházka po ulici na St. Kildě a vyměňování novinek

waulkování – proces úpravy tkaného tvídu, máčení močí a změkčování

*Země je plná nebes,
ale jen ten, kdo vidí, si v úctě zouvá boty*

Elizabeth Barrett Browningová

Prolog

3. listopadu 1926

Village Bay, St. Kilda

Pršelo, ale to je prý dobré znamení, říkali.

Ne že by Jayne potřebovala štěstí. Vdávala se za nejhezčího a nejvyššího muže na ostrově. Stačilo jen, aby se na něj podívala, a všechno se v ní sevřelo. Oči měl jako červnová obloha, lesklé tmavé vlasy nosil o něco delší než ostatní muži – střapaté „jako línající ovce“, jak jednou řekla Bláznivá Annie. Měl široká ramena a dlouhé paže a nohy, byl o celou hlavu vyšší než všichni ostatní místní muži, tedy až na Anguse MacKinnona.

Nebylo pochyb o tom, že je nejpohlednější mužský na ostrově. Jayne se dobře pamatovala na to ohromené ticho, jaké zavládlo, když za ní Norman v létě po bohoslužbě přišel a pozval ji, aby se s ním šla projít. Byla si naprosto jistá, že pozve Lornu, jejich novou zdravotní sestru, jejíž příjezd probíraly všechny ženské při praní prádla v potoce. Lorna dorazila na ostrov teprve nedávno – „Nová krev!“ prohlásila spokojeně Ma Peg – a ve svých šestadvaceti byla o čtyři roky starší než Norman. „Ženská, co zná svět,“ vyjádřila se Bláznivá Annie s neslýchaným obdivem. Lorna vystupovala rozvážně, k tomu byla hezká, vzdělaná a chytrá a dokázala lidem pomáhat, na rozdíl od Jayne, které bylo čerstvě osmnáct a nevynikala v ničem. Každý

viděl, že Lorna je pro nejžádanějšího muže z celé vesnice ta nejlepší volba. Ale on přesto stál o Jayne!

Jejich první procházka byla rozpačitá, to se nedalo popřít. Jayne zachytila ušaslé pohledy Rachel MacKinnonové a Christiny MacQueenové, když se s Normanem oddělili od ostatních a zamířili ke skalám. Ani jeden z nich nevěděl, o čem mluvit, buď spustili oba najednou, nebo vládlo mlčení. Norman si dával pozor, aby zůstali na dohled od vesnice. Klepům se nevyhnou a on nechtěl ohrozit její čest, ačkoli Jayne už neměla žádnou rodinu, která by o to dbala.

Otec se po matčině smrti vypravil do Austrálie a její dva mladší bratry vzal s sebou. Jayne prohlásila, že s nimi nepojede, ale on jí nevěřil. Ještě když nastupoval na palubu velrybářské lodi, která je měla odvézt na pevninu, pořád čekal, že nechá „toho nesmyslu“ a pojede s nimi. Ale otec nikdy nerozuměl ani vlastní ženě, natož břemenu prokletí, které nesla ona i dcera. Vydat se do velkého světa, mezi širší komunitu lidí, by znamenalo riskovat, že zesílí i její vize, které ji už tak dost trápily i ve vesnici čítající pouhých čtyřicet obyvatel. A tak jen zděšeně zíral na Jayne, která stála bledá jako stěna na břehu se všemi ostatními a mávala jim na rozloučenou.

Jakmile loď obeplula mys, všichni se obrátili zpátky ke svým domkům, šli v hloučku a jejich kroky jako by zacelovaly mezeru, kterou po sobě odpluvší zanechali. Jen Ma Peg si všimla Jayne, která zůstala stát na břehu a třásla se, srdce zlomené tím dobrovolným odloučením. Vzala ji za ruku, odvedla ji k sobě do domku na večeri – a Jayne už odtamtud nikdy neodešla. Do jejího bývalého domova se nastěhovala Lorna, když dva roky na to, letos v létě, dorazila, a tak se kolo vesnického života točilo dál, jen maličko jinak.

Ale dnes odsud Jayne odejde. Za hodinu se z ní stane paní Fergusonová, Normanova žena, a v noci bude spát vedle svého novomanžela v domku číslo dvě. Žil tam se svou mladší sestrou Molly. Osiřeli, když mu bylo šestnáct a Molly teprve devět, a on ji střežil jako oko v hlavě. Nikdo z vesnických chlapců si ji nedovolil zatahat za vlasy nebo jim nechat kravinec na prahu!

Obě dívky se v posledních měsících i přes věkový rozdíl sblížily. Molly se od začátku zajímala, jestli si Jayne s Normanem zase vyjde, i když nebyl žádný romantik. Prozradila jí, co má rád, takže příště spolu měli o čem mluvit. A ono to fungovalo, napětí mezi nimi se uvolnilo a společné procházky se staly pravidelnou kratochvílí.

„Tady je to! Já věděla, že to někde mám,“ zaradovala se Ma Peg a pomalu se narovnala od truhlice, jednou rukou se podepírala v zádech a ve druhé držela tenkou košilku, pomačkanou a zažloutlou stářím. Jayne připadalo, že má jedinou přednost – je z mnohem tenčí bavlny než jejich obvyklé svršky, dokonce i letní košile, a je na ní slabě znát vybledlý fialkový květinový vzor. „Měla jsem ji na sobě o své svatební noci,“ svěřila se Ma Peg a přiložila si ji ke korpulentnímu tělu. „Tenkrát jsem ještě byla jako proutek,“ zasmála se. „Padla mi jako ulitá. Ještě si pamatuju, jak se tvářil můj Hamish...“ Tvář jí při té vzpomínce zjihla, pokývala hlavou, ponořená do minulosti.

Jayne netrpělivě čekala, co řekne dál. Potřebovala vědět víc. Dneska Molly přespí tady, aby novomanželé měli o své první společné noci soukromí, jenže Jayne netušila, co ji čeká. Zkoušela se Ma Peg ptát, co by „měla dělat“, ale dočkala se jen odpovědi, že tomu má nechat volný průběh. Ale vzhledem k tomu, že ani povídání s Normanem jí nešlo samo od sebe, neuměla si představit, jak bude fungovat *tamto*.

Muselo to na ní být vidět, protože stařena si klekla na všechny čtyři a začala se prohrabovat truhlou s přikrývkami.

„Hlavně si dej pozor, abys stála u ohně, pěkně na světle, děvče,“ ohlédla se na ni s vědoucím úsměvem. „A on se k tobě jenom pohne.“

Jayne byla zmatená. „U ohně?“

„Však uvidíš.“ Ma Peg pokývla a strčila jí košilku do náruče, zrovna když se otevřely dveře a dovnitř nakoukla malá Mhairi MacKinnonová.

„On a Molly zrovna vyšli!“ hlásila vzrušeně. Mhairi s Florou byly na hlídce, uplynulých čtyřicet minut napjatě sledovaly ženichův domek, jako by chtěly zajistit, aby neutekl (Jayne netušila, kam by mohl utéct na dvoumílovém ostrově uprostřed Atlantiku). Effie Gilliesová zatím stála na stráži u dveří kostela, aby se přesvědčila, že opravdu přišel. Chudák Norman, pomyslela si Jayne s úsměvem. Děvčata se postarají, aby se s ní oženil, ať chce, nebo nechce!

„Páni, Jayne!“ vydechla Mhairi. „Vypadáš krásně, úplně jako víla!“

Vážně? Ma Peg jí pročesala světle hnědé vlasy stovkou tahů kartáče, aby se pěkně leskly, a pak jí do nich složitě vpletla sedmikrásy a pryskyřníky. Na ostrovech nebyly žádné stromy, takže věneček z kvetoucích větévek nepřicházel v úvahu, a ke všemu nebyla ani sezóna lučního kvítí. Měly jen ty sedmikrásy a pryskyřníky a děvčata je pro ni sháněla celé dopoledne.

„Ukaž se,“ vyjekla Flora a protlačila se nedočkavě dovnitř. „Jú! Jsi ta nejkrásnější nevěsta, co jsem kdy viděla!“

Jayne spolkla poznámku, že je jediná nevěsta, kterou kdy viděla. Flora si položila ruce na srdce, hnědozelené oči jí zářily nadšením. Už ve čtrnácti letech byla nesmírně krásná, jistě

předurčená pro mnohem lepší život, než jaký jí mohla nabídnout St. Kilda. Jayne měla tušení, že Flořina svatba bude mnohem úchvatnější než všechno, co tenhle ostrůvek kdy viděl.

„Děkuju,“ řekla tiše. Bude jim muset věřit, že vypadá... přijatelně. Někdy ji děsilo pomýšlení, že si vezme tak pohledného mužského, a musela si připomínat, že to *on* si vybral *ji*, že v ní vidí něco, co se mu líbí. „Jsi hodná holka,“ říkávala jí Ma Peg, když po večerech sedávaly u ohně, pletly a probíraly denní události. Tomu se ale těžko věřilo, protože Jayne lidé celý život přehlíželi. Drželi se od ní dál, stejně jako dřív od její matky. *Když nás uvidí, v očích se jim najednou objeví takový zvláštní výraz. Pořád se usmívají, ale jsou opatrní, mají strach z těch našich vidin.*

Jayne připadalo, jako by nosila plášť – ten lidé viděli jako první, její „dar“ jasnoviectví byl vždycky o krok před ní a ona se neustále pohybovala v jeho stínu. Nevěděla ani, jaké to je cítit slunce na tváři.

„Effie Gilliesová, podívej se, jak vypadáš!“ spustila Ma Peg, když děvče za chvíli vtrhlo do domku. „Máš úplně černé nohy!“

„Jo, prší tam,“ zasupěla Effie a tvářila se, že je jí to úplně jedno.

„A nemohla ses aspoň učesat?“

Děvče se zamračilo. „Proč? Já se přece nev dávám.“

„Bože můj,“ zamlaskala žena nespokojeně.

„Co je to?“ zeptala se Effie zvědavě, když uviděla v Jayniných rukou košilku.

Jayne se začervenala, jako by bylo každému jasné, že právě takhle chce dnes večer svést svého manžela.

„O to se nestarej!“ pravila Ma Peg přísně, vzala si od Jayne košilku a pohrozila děvčatům prstem. „Máte být v kostele!“

„Jo. A já jsem přišla říct, že Norman už tam je a má na sobě oblek!“

„To doufám!“ zabručela Ma Peg podrážděně a znovu zkontrolovala nevěstu. Jayne si nepamatovala, že by se o ni někdo někdy tolik staral. Rozhodně ne po matčině smrti. „A teď zmiz, Effie, a tyhle divoženky si vezmi s sebou.“ Pohled Ma Peg padl na rozpustilé tváře Flory a Mhairi. „Přijdeme za pár minut. Hlavně některá zůstaňte u dveří, pomůžete Jayne zout boty. Já už jsem na to ohýbání moc stará.“

„Já to zvládnu –,“ začala Jayne, ale Ma Peg ji zarazila.

„Nesmysl. Kdo to kdy viděl, aby se nevěsta zouvala sama? Kromě toho nechci, aby ti vypadly ty kytičky.“

„Tak zatím, Jayne,“ zářila Mhairi, zatímco je Ma Peg vystrkovala ven. „Budeme ti zpívat chvalozpěvy zvlášť hlasitě!“

Jayne šla za nimi do kuchyně a poslouchala jejich smích, nesoucí se ulicí, děvčata poskakovala po kamenných dlaždicích, zavěšená do sebe. Celý ostrov se chystal slavit, nehledě na počasí. Ma Peg připravila Jayne k snídani její oblíbené ovesné placky – dárek na rozloučenou – a talíře ještě stály na stole a čekaly, až je někdo odnese k potoku a umyje. Jayne ze zvyku svrběly ruce, aby to udělala. Ženy dnes měly málo času na běžné povinnosti, všechny byly zaměstnané chystáním večere. Muži ráno zabili mladou ovci, teď se pekla na rožni venku, nad ohněm bylo na šňůrách nataženo pár ovčích kůží, aby na něj nepršelo. Po obřadu se bude hodovat a tancovat ceilidh.

A pak se konečně dveře domku číslo dvě zavřou a už je nebudou sledovat žádné oči, nepovedou se žádné společenské hovory. Jayne s Normanem se konečně ocitnou o samotě. Postaví se v té košilce do světla ohně před muže, který ji znervózňuje a vzrušuje zároveň. Ještě ji ani nepolíbil – byl počestný a zdrženlivý – a ona si znovu a znovu představovala jeho ústa na

svých. Předčasně vyspělá Flora jí předvedla, jak si to nacvičit na vlastní paži. Jako kdyby to sama znala! Jayne se jí vysmála a odbyla ji, ale ten večer, když ležela potmě v posteli, to stejně zkusila.

Ma Peg se vrátila, spokojená, že dívky běžely napřed do kostela. Přejela pohledem po Jayne s babičkovskou láskou, naposledy jí upravila sedmikrásky ve vlasech.

„Má ale štěstí ten náš Norman.“

„To já mám štěstí.“

„Ale jdi! To víš, že by chtěl, aby sis to myslela,“ zasmála se Ma Peg. „Ten chlap má o sobě hodně vysoké mínění.“ Zmizela do ložnice a hned se zase vrátila s košílkou. „A nesmíme zapomenout na tohle,“ řekla s vědoucím pohledem, jako by se byly dohodly na detailech svádění.

Jayne natáhla ruku, aby Ma Peg pomohla sejít ze schodu, a pak už se vydaly liduprázdnou ulicí. Dveře všech domků byly samozřejmě otevřené, ohně poblikávaly nízkými plameny. Vůně hořící rašeliny se mísila s vůní pomalu se pečícího jehněčího v trávě.

Byl příliv, moře mělo temně šedou barvu, ale výjimečně moc nefoukalo. Nad vrcholky Oisevalu a Ruivalu, kopců strážících Village Bay z obou stran, se sbírala mlha. Pršelo jen drobně a Jayne doufala, že se jí ty kapičky usadí na tvářích jako rosa, jako diamanty na řasách.

Cestou se zastavily v domku číslo dvě, Jayne vešla dovnitř a celá rozčilená položila košílku na ustlanou postel. Kousla se do rtu, cítila, jak se jí srdce rozbušilo nad tou tajnou návštěvou. Ještě nikdy v jeho ložnici nebyla. Dopřála si teď chvilku a prohlédla si ji: jeho tvídové kalhoty odhozené na židli s rákosovým sedákem, jak se převlékal do nejlepších nedělních svršků, deka,

kteřou upletla Molly, přehozená v nohách postele, jeho pižmová vůně vznášející se v pokoji, jako by právě odešel. Za hodinu už to bude i její pokoj... Zatoužila, aby se čas rozběhl a odnesl ji do budoucnosti jako vílu po větru.

Do kostela došly za necelé dvě minuty. Slyšela, jak hovor uvnitř utichl, jakmile se zastavily na prahu.

Čekala tam na ni Molly s rozzářenýma očima. Jayne věděla, že sňatkem s Normanem získává nejen manžela, ale i sestru. Ode dneška bude mít zase rodinu. Bude někam patřit.

„Jsi ještě krásnější nevěsta, než jsem si představovala,“ špitla Molly, když se pustila do zouvání jejích bot.

Jayne se stydlivě usmála. Věděla, že není žádná kráska, ale nadšení děvčat bylo nakažlivé a ona začínala věřit, že jí to dneska snad opravdu sluší.

Nerozezněla se žádná úvodní hudba, aby zaplnila krátkou pauzu, během níž Molly rozvazovala tkaničky. Nebyly tu žádné varhany, dokonce ani vitrážová okna. Jayne nahlédla do známého bílého kostelíka a viděla, že je prostý jako vždy, jedinou výzdobou jsou ty sedmikrásky v jejích vlasech.

Zahlédla řady vesničanů, kteří na ni čekali, poznala každého i zezadu. Tohle byla krajina jejího života, znala příběh všech, znala jejich tajemství.

Lidé si odkašlávali, někdo se vysmrkal... a pak se rozhostilo ticho.

Jayne sledovala, jak se Norman obrací, upírá na ni své krásné modré oči s tmavými řasami. V břiše se jí rozletěli motýli. Neusmíval se na ni nadšeně jako děvčata, nebyl koneckonců ani dospívající dívka, ani sentimentální muž.

Ma Peg jí stiskla paži a Jayne napadlo, že si někdy po cestě vyměnily role. Už nepodpírala ona Ma Peg, ale Ma Peg ji.

„Opravdu to chceš?“ zašeptala stará žena a svírala jí paži, jak se tak dívaly přes všechny sousedy k pastrovi stojícímu na konci uličky vedle ženicha. Čekal.

Jayne přikývla. Nikdy si nebyla ničím jistější. Směle vykročila kostelíkem, dychtivě se vydala vstříc svému osudu.

První kapitola

JAYNE

O čtyři roky později – konec srpna 1930

Village Bay, St. Kilda

Jayne shlédla na skromný kříž, sestavený ze dřeva kdysi dávno vyplaveného na pobřeží a uloženého v rakvovém cleitu až do příštího úmrtí.

Navzdory nejlepším snahám toho neměli moc, čím mohli uctít památku dívky, která byla za života tak vřelá. Jayne, Effie, Flora a Mhairi pomocí Effiinych barev vykroužily na kříž ozdobnými písmeny Mollyino jméno a okrášlily ho květinami a drobným motivem střízlíka, jehož písňe tolik milovala.

Jayne se svezla k zemi a přitiskla ruku do bujné trávy. Pryskyřníky jí zvesela kynuly na pozdrav, ale ona i teď zesinala, když je viděla. Nikdy nezapomene, jak jí o svatební noci přšely z vlasů, jak se ty sedmikrásky a pryskyřníky uvolňovaly a padaly, jeden kvítek po druhém, až z té krásy nezbylo vůbec nic.

Odvrátila pohled. Nemohla uvěřit, že opustí svou švagrovou. Případalo jí, jako by ji ztrácela znovu, protože předtím se mohla utěšovat aspoň tím, že může každý den navštěvovat její hrob. Navykla si nosit na hřbitov pletení, sedávat u drobného

kříže, chráněná před silným větrem a všetečnými pohledy vysokou kamennou zdí, která obklopovala ten oválný prostor jako matčino náručí. Sedávala tu skoro denně a vyprávěla dívce, kterou si zamilovala jako sestru, všechny novinky z vesnice. Klábosila, jako to dělávaly u kuchyňského stolu: Flora a Mhairi tráví léto s ovčím stádem v Glen Bay, Mrzutá Mary – konečně – chodí s útězkem, má slehnout každý den, Donald utrpěl škaredý pád, když odpluli škubat ovce na Boreray, ale vylízal se z toho, Effie se zamilovala do hraběcího syna a ten jí, jak se dalo čekat, zlomil srdce...

Tolik života se odžilo od Mollyiny smrti, dokonce i tady na jejich malém ostrůvku, kde se zdánlivě nikdy nic nedělo. Jayne si prostě nedovedla představit, co je čeká tam za vodou. Nechtělo se jí ani věřit, že k evakuaci vážně dojde. Působilo to jako nějaký vtípek, a když v květnu dorazila ta zpráva, všechny to šokovalo. Ano, loni v listopadu v týdnech po Mollyině smrti dospěli k dohodě „všichni, nebo nikdo“, když Lorna – poháněná pocitem viny nebo snad vztekem – prohlašovala, že by nikdo neměl umřít na zápal plic v tomhle věku, že kdyby měli pořádné zdroje a pomoc, Molly mohla žít. Nezaslouží si snad všichni něco víc, něco lepšího? ptala se Lorna.

Víc a líp, tahle slova do slovníku St. Kildy nepatřila, ale Lorna MacDonaldová byla Kildanka vlastní volbou, ne původem. A jaksi se stalo, že jak se ta debata táhla dlouhými zimními večery, proměnila se v petici požadující evakuaci na pevninu.

Když se ta myšlenka poprvé objevila, ostrovany to rozdělilo. Staří chtěli zůstat, mladší generaci lákalo pohodlí tam na druhé straně. Nebylo sporu o tom, že jejich počet, který teď klesl na šestatřicet osob, dosáhl kritické hodnoty. Polovina obyvatel byla buď stará, nebo naopak moc mladá, potřebovali silné mladé

muže, kteří by lezli po útesech, lovili ptáky a sbírali vejce, aby bylo z čeho žít. Potřebovali silné mladé ženy, aby rodily příští generace Kildanů, zvláště teď, když se Mhairi zasnoubila s farmářem na ostrově Harris, Flora s džentlmenem z Glasgowa a Effie, ta divoška, se pro manželství hodila asi tolik jako vítr zavřený do krabice. Molly byla ta nejhorší možná osoba, která mohla umřít, a to z mnoha důvodů.

Když Jayne poprvé uviděla Mollyinu tvář ve své vidině, zhroutila se. Cítila, jak se rázem rozpadl celý její svět. Nebyl nikdo, komu by to mohla říct, nikdo, komu by se s tou hrůzou mohla svěřit. Celou svou bytostí chtěla zoufale vykřičet varování, pozměnit budoucnost a ošidit osud, ale to by bylo nehořádně kruté. Matka ji kdysi varovala, jak marné jsou pokusy změnit to, co už ve své věštecké vizi viděla.

Hrůza toho dne ji neopouštěla, a jak tak seděla u hrobu, pořád ji mučily záblesky minulosti. *Zvedají Molly ze země a nesou ji do postele... Norman sinavý nad tím náhlým zhoršením stavu, modlí se k Bohu, ve kterého nevěří... Lorna se zachmuřenou tváří pracuje rychlými rukama... Temnota se sbírá, aby je obklopila, valící se energie, která odnáší Molly pryč, jako by byla uzlíček hadrů...*

„No tak, Molly!“ povzbuzovala Lorna pacientku, aby se vzchopila, aby reagovala, její ruce se pohybovaly rychleji a rychleji, čas se krátil.

„Bože můj,“ zakvílel Norman, který to také vycítil. „To ne, Moll!“

Mollyiny mělké, sípavé nádechy řídly, pauzy převažovaly nad tičným zoufalým lapáním po kyslíku. Ticho se proměnilo ve zlověstné – a pak v ohlušující.

„Moll?“ Normanovi se v tom špitnutém slůvku zlomil hlas. Mohutný muž zněl jako oukropek. Přísahal, že bude sestru chránit, myslil si, že jí zajistí bohatého manžela a dům na pevnině. Netušil, že to všechno ohrozí ovce ve sněhové bouři.

Lorna se k nim obrátila s popelavou tváří. „Odešla.“

„Ne!“ Norman se kolem ní protlačil a sevřel sestru do náruče. „Prober se, Molly!“ hlesl dutě, když Mollyina hlava spadla dozadu jako hrůzostrašný důkaz její smrti.

Zaskřípání petlice, kroky... David MacQueen se zastavil, když uviděl Jayne, Lornu, Normana a Molly nehybné jako mramorové sochy. Kolena se mu podlomila, zakolísal, jeho tvář se proměnila v řeckou masku tragédie se zejícími ústy a vytřeštěnými očima. Norman děšivě zakvílel, jako by mu rvali duši z těla. Jenže tohle bylo horší.

Člověk dokáže žít bez duše. Ale bez srdce?

Norman vyhledal její pohled, smutek se proměnil ve vztek. Protože ona to všechno věděla předem. Předvídala to, a nezastavila to. Nikoho nevarovala.

Nešťastně se schoulila, věděla, že to bude mít následky. Vždycky mělo. „Já si myslel, že tě tu najdu.“

Ten hlas jí pronikl do vzpomínek, zatlačil je zpátky do hlubin mysli. Vzhledla a uviděla před sebou Davida. Měl slunce v zádech, takže celý zářil, jeho silueta se ostře rýsovala na pozadí vybledlé oblohy.

„Jistě,“ usmála se a on si sedl vedle ní jako obyčejně, objal si kolena a shlížel z kopce k zálivu. Věděla, že cítí totéž co ona. Opustit Molly bude na jejich odjezdu to nejhorší. Bez ohledu na pohodlí, které ve světě možná najdou, oba nacházeli klid jedině tady.

V těch devíti měsících od doby, kdy Molly zemřela, se stal hřbitůvek místem jejich setkávání.

Nebylo to úmyslné, samozřejmě, nikdy by ji nenapadlo, že by se mohli sblížit (už proto, že David byl o tři roky mladší než ona). Ale oba se potřebovali cítit blíž Molly, a tak je to sem táhlo, den za dnem. Zpočátku se snažili dát jeden druhému

prostor – David byl Mollyin milý, Jayne její švagrová. Ale časem, místo aby se sobě navzájem vyhýbali, tu začali sedávat spolu a povídali si o uplynulých časech a dívce, kterou oba milovali. Sdílení vzpomínek se stalo jejich způsobem truchlení, novým rituálem. Jayne vzpomínala na poklidné společné vaření s Molly, na praní prostěradel v potoce, na pletení u ohně. Davidovo vyprávění bylo živější: jak protančili celou noc na ceilidhu, jak Molly zčervenaly tváře a jak jí zářily oči, jak spolu koketovali v kostele, schovávali si vzkazy v modlitebních knížkách. Vzpomínal na den, který se stal jejich posledním společným, na kradmé polibky u ní v pokojíku, kde se schovávali před Normanem, bránili se pokušení v mylné víře, že mají před sebou budoucnost a všechen čas světa. A kam je dovedla jejich trpělivost a ctnost?

„Už se to šílenství uklidňuje?“ zeptala se teď Jayne a vzala si pletení.

Všichni už několik dní balili. Bláznivá Annie si cvičila chůzi po ulici s kolovrátkem na zádech, připravovala se k nastoupení na loď. Effie kontrolovala lezecké provazy, nedbala na upozornění, že je na pevnině nebude potřebovat. Okna Ma Peg zářila čistotou, i když se jimi za dva dny už nikdo dívat ven nebude.

„Kdepak, zhoršuje se to.“ David nespokojeně mlaskl jazykem. „Starý Fin tvrdí, že si před třiceti lety schoval do komína zlatý sovereign, ale nemůže ho najít.“

„Kde by před třiceti lety přišel k sovereignu?“ podivila se Jayne. Žili v barterovém společenství, kde se mezi rodinami platilo domácími pracemi, pochůzkami a laskavostmi. Bohatí návštěvníci, kteří občas připlouvali a nabízeli šilinky za fotografování nebo za vlněné ponožky, sem začali více směřovat až po Velké válce.

„Vyhrál ho na nějakém kapitánovi. V páce.“

Jayne se usmála. Starý Fin byl už v pokročilém věku, ale před třiceti lety nebylo moc mužů, kteří by se vyrovnali síle paží Kilďana. Přežití ostrovanů se odvíjelo od lezení po skalách a byl by čirý nerozum vyzvat některého z nich třeba jen na souboj palců.

„Tuší, že bude tu minci konečně potřebovat, a tak chtěl poslat Prcka Murrana do komína, ať ji najde.“ David obrátil oči k nebi. „Co ti mám povídat, Rachel z toho nebyla nadšená.“

„Mně se zdálo, že slyším nějaký rámus,“ přikývla Jayne s úsměvem. Pro Murranovu matku by to znamenalo další drhnutí prádla v potoce, než nastoupí na loď. „Neviděl jsi někde Normana?“ Její manžel se poslední dvě noci moc doma nezdržoval.

„Jo, dole u faktorova domu. Ti dva se od sebe nehnou. Myslí, že je jediný, kdo nebude štěstím bez sebe, až uvidí záda Franka Mathiesona.“

„To jo. Sama tomu nerozumím,“ zamumlala, i když ji napadlo, že možná ano. Pro zbytek vesnice byl Mathieson, výběrčí renty a lairdův zástupce, tyranem. Panoval nad nimi všemi, a jak byli někteří muži přesvědčeni, strkal si do kapsy pořádný rozdíl mezi cenami, za které od nich nakupoval, a těmi, za které prodával. Ale její manžel byl ctižádostivý muž, dokázal to už tím, že sestře odpíral její nejvroucnější přání vdát se za Davida. Zpráva o evakuaci ho nadchla. Po Mollyině smrti byl se životem tady ještě nespokojenější – a se svou manželkou především – a teď viděl šanci jak mít *vic* a *líp*, jak slibovala Lorna.

Na rozdíl od všech ostatních bral Norman Mathiesona jako sobě rovného. Považoval se za muže otevřeného světu, ne za prostáčka svázaného s půdou. Věděl, že faktor zažil mnoho věcí a viděl různá místa, a i když byl Norman moc hrdý na to,

aby se ptal na radu, nasával Mathiesonovy vychloubačné řeči a historky jako houba. Učil se od něj, chtěl toho znát co nejvíc.

„Tambhle je Mhairi,“ zamumlal David a upíral oči na svahy Oisevalu. Jayne sledovala jeho pohled ke vzdálené postavě s ohnivými vlasy mířící k fankům na plošině An Lag. Před ní běželo stádo ovcí, hnané dvěma psy, jeden z nich byla Pop-pit. Jayne automaticky zapátrala zrakem po Effie, protože ona a fena byly nerozlučné. A ano, byla vpředu, s roztaženými rukama naháněla zvířata do určené ohrady. Pohybovala se energicky a Jayne i na tu dálku poznala, že je Effie ráda, že je zase se svou kamarádkou. Mhairi a Flora si vyzkoušely letní pobyt na vzdálených pastvinách, a pokud se i Jayne stýskalo po jejich společnosti, chudák Effie musela být osamělá jako duch.

Jayne se dívala, jak se stádo nervózně shlukuje u kamenných zdí. Teď se pohybovalo volně a mohlo svobodně dýchat, ale ten den v listopadu, kdy udeřila sněhová bouře, tomu bylo úplně jinak. Jak se mohla z něčeho tak neškodného vyklubat tak tragická událost? Nejdřív to byla Mhairi, o kterou málem přišli, ale ta se tam teď hřeje na sluníčku, zatímco Molly leží pohřbená pod zemí tady vedle nich. Ten obrat osudu šokoval všechny až na Jayne.

Prudce uhnula pohledem. David ji napodobil, věděla, že oba myslí na totéž. Stávalo se jim to často.

„Co si počneme tam na druhý straně, když sem nebudem moct chodit?“ zamumlal.

Nad tou otázkou se jí sevřela hrud'. Na to samé se ptala sama sebe po nocích, ale teď promluvila klidně a vyrovnaně. „Dál si budeme povídat, ty a já. Na novém místě. Najdeme si nějaké speciální, kde by se to Molly líbilo.“

Povzbudivě se usmála, ale David se maličko zamračil. „Ale co když nás nenechají všechny pohromadě?“

„Slíbili, že se pokusí, a já... já jim budu věřit,“ odpověděla po chvíli. S ničím jiným by se nedokázala vyrovnat. Věděla, že stejně jako ona ani on nemá nikoho, s kým by si o Molly popovídal. Vesničané, jejich přátelé, se už posunuli dál. Molly sice byla oblíbená, ale jak rok plynul, její jméno se už zmiňovalo málokdy, a bude zapomenuta ještě víc, až odsud odplují. Na Kildě nebyl čas zabývat se smrtí, všichni museli tvrdě dřít, aby se udrželi naživu.

„Ale co když ne, Jayne?“ nedal se.

Polkla. „Pak doufám, že si budeme moci psát a domlouvat se aspoň tak.“

Podíval se na ni a ona viděla, že to nepovažuje za dostatečné řešení. Spousta toho, co spolu sdíleli, zůstala nevyslovená, když tu tak seděli v tichu, ponoření do myšlenek a vzpomínek. Jak by se tohle dalo vyjádřit na kusu papíru?

Poprvé si uvědomila, že možná neztratí jenom Molly, ale i Davida. Život je může rozdělit stejně snadno jako smrt. Jejich nové přátelství bylo jako skleněná bublina, pevné a křehké zároveň. Tady se lehce vznášelo, ale co na pevnině, neroztříští se?

Pořád na ni hleděl, jako by jí četl myšlenky, pak prudce uhnul pohledem a sevřel ruce na kolenou pevněji. Chvíli ani jeden nepromluvili. „Jayne, přišel jsem sem nahoru, protože... no, chtěl jsem ti něco navrhnout.“

„Ano?“

„Říkal jsem si, jestli s ní nezůstaneme, tu poslední noc? Já... nechci, aby byla sama.“

„Myslíš *přespat* na hřbitově?“

„Jo, tady pod hvězdama. Molly si nás už nikdy neužije. Nelíbí se mi, že bude sama všechny ty další noci, v tom tichu.“

Jayne cítila, jak jí při té představě stoupá hrdlem vzlyk a pulzuje tam. Naprosté opuštění. Nezůstane tu nikdo živý, kdo by se brouzдал trávou, jen ty kosti v zemi.

„Takže?“ pobídl ji.

Pořád váhala. Jak by vysvětlila manželovi, že poslední noc na Kildě stráví tady, ne v jejich posteli? Věděla, že se mu to nebude líbit, ale viděla prosbu v Davidových očích a přikývla. Udělá to, pro něj a pro Molly. Norman se k nim může přidat, kdyby chtěl – Molly byla koneckonců jeho sestra –, ale věděla moc dobře, že není sentimentální. „Já myslím, že to bude krásné rozloučení,“ zabručela.

„Dobře. Jsem rád, že souhlasíš,“ řekl, vstal a oprášil si trávu z kalhot. „Radši už půjdu. Táta chce, abych mu pomohl snést dolů stav.“

Tkalcovské stavy, těžkopádné předměty, které zabíraly půlku místnosti, byly přes léto uskladněny mezi trámy a jejich snesení na zem znamenalo, že je stěhování za dveřmi. Zítra v záliivu zakotví loď *Dunara Castle* a začne se s nakládáním domácích potřeb a zvířat. Den nato připluje HMS *Harebell* pro samotné vesničany a evakuace propukne.

Jayne nesnesla pomyšlení, že ostrov ztichne. Po dvou tisících let lidského osídlení zůstane jejich prastará skála napospas větru a vlnám, bude patřit jen ptákům a ovčím. Nebudou už žádné večerní zprávy na ulici, komíny nebudou dál bafat rašelinný kouř. Námořníky, kteří tu přistanou, aby se ukryli před bouří, nebude na břehu čekat přátelské uvítání.

Dívala se, jak David odchází a míjí spoustu dalších prostých křížů v zemi. Byl už dospělý, vysoký a vytáhlý, s lehkým krokem, rozeznatelným i na dálku – aspoň pro ni. Skoro černé vlasy se mu u krku vlnily a hnědozelené oči se dívaly vždy laskavě. Jayne napadlo, že jeho budoucnost je mnohem jasnější, než

se mu teď může zdát. Srdcem je sice pořád připoutaný k Molly, zčásti proto, že tady neměl jinou možnost, ale na pevnině bude mnoho dívek, kterým se tak milý mladík zalíbí. Má vyhlídky, i když je zatím nevidí, a Jayne cítila, jak ji srdce bolí pro Molly. Ta ho tam na té druhé straně ztratí docela.

Přijdou o něj obě.

„Jsi zpátky,“ řekla a vzhledla ze stoličky, když Norman vešel. Byl opálený po těch dlouhých a krušných dnech, které poslední dobou trávil venku, lněnou košili měl zastrčenou za pás kalhot jako hadr. Slušelo mu to, ale i když se jí při pohledu na něj rozbušilo srdce, její tělo se odtáhlo.

Dívala se, jak se sklání, oplachuje se ve vědru, svaly se s ledabylou grácií napínají. Jejich manželství dospělo do nejisté rovnováhy, zvláštního napětí mezi nedůvěrou a touhou, zoufalstvím a rezignací. Během let pochopila, proč požádal o ruku právě ji, prostou Jayne: nebyla o moc víc než stín v pokoji, bledé teplo v posteli. Oženil se s ní právě proto, že byla tím nezbytným minimem. Nezabírala v jeho životě skoro žádné místo.

„Mluvíš, jako bych měl kam jinam jít,“ odpověděl.

Sledovala, jak si nalil vodu z vědra na tvář, pak si vlhkou rukou prohrábl vlasy. „Chtěla jsem jenom říct, že jsem tě posledních pár dní skoro neviděla.“

„A mně se zdá, že jsi tu jediná, kdo má čas vysedávat na zadku.“ Blýskl pohledem jejím směrem. Viděl ji snad na hřbitově s Davidem? David mu vadil, protože byl neodmyslitelně spojený s okamžikem Mollyina odchodu. Norman tehdy ztratil vládu nad svými city a on viděl jeho slabost. Věděla, že to Davidovi nikdy neodpustí. „Všichni ostatní se můžou uhnat, akorát ty si tu sedíš na zadku a látáš ponožky.“

Jayne se rozhlédla po domku. Byl bez poskvrnky. Neměli toho moc – rozhodně méně než ti s početnými rodinami –, ale složila už deky, prostěradla a náhradní oblečení do dřevěné truhly, sundala záclony z oken a nablýskala skla. Krb byl vymeten, její kolovrátek a pytel s přízemi už čekaly u dveří. Hrnce se jen leskly, máselnice byla vydrhnutá... Ale věděla, že nemá smysl se obhajovat.

„No, čaj máš hotový,“ řekla místo toho, vstala a natáhla se po dvířkách sporáku. Jako poslední lahůdku upekla papuchalka. Lorna jí řekla, že tam za vodou se tihle ptáci tolik nejedí – proč by taky, když je každý den u řezníka výběr jehněčího, hovězího, vepřového a kuřecího masa? Jayne ji poslouchala s vykulenými očima a uvažovala, jestli se jednou s nostalgií nepodiví, jak skromný jídelníček tady měli. Nechtělo se jí tomu věřit.

„Za chvíli. Musím s něčím pomoci Mathiesonovi.“

Narovnala se. „Zase? Copak jsi mu nepomáhal už předtím?“

„Jo, mezi tím, co jsem pro nás stěhoval seshora olej z buňáků.“

„Co má Mathieson na práci, že potřebuje tolik pomáhat? Jistě přijel jen vybrat rentu a dohlédnout na stěhování?“

„Jayne, já vím, že seš jednoduchá ženská, ale snad pochopíš, že tu děláš práci pro MacLeoda. Hirta se uzavírá a on musí prohlídnout cleity a celý ostrov, jestli se na něco nezapomnělo. Budem rádi, když to ve dvou všechno stihnem.“

„Tak to by snad mohli pomoci i ostatní? Není spravedlivé, aby to celé padlo na tebe.“

Spočinul na ní pohledem. „Ostatní nemají čas. Všichni se starají o rodiny.“

Slyšela, jak pod těmi slovy tepe němé obvinění, že mu zatím nedokázala dát dítě. Jayne uhnula pohledem. Nikdy se nerozpakoval ublížit jí pěstmi, ale největší bolest jí často působil

jeho jazyk. Jalová, vyschlá, neplodná, tyhle urážky přetrvávaly dlouho potom, co modřiny vybledly. Byla to pravda? Nebo ho její organismus odmítal, když už ho tělo odmítnout nemohlo? Tušil, že s ním není v bezpečí? Dokonce i Mrzutá Mary a Donald uspěli tam, kde oni ne – a přitom všichni věděli, že ti dva spolu nevydrží ani v jedné místnosti, natož v jedné posteli.

„Koho mám, kromě tebe?“ pokrčil rameny a vešel do ložnice.

Jayne hleděla do země, slyšela ho, jak tam přechází, jak se jeho kroky zastavily. Pak se najednou zase rozezněly pokojem, když zjistil, že je všechno sbaleno a nic už není na svém místě. Za chvíli se objevil zpátky ve dveřích. Jayne vždycky považovala za nejkrutější ironii to, že nikdy nebyl hezčí, než když byl nejnebezpečnější.

„Kde mám nůž?“

„Na co ho potřebuješ?“

Norman se zamračil. „Tobě se zpovídat nebudu, ženská! Kde je?“

Vyskočila, prosmýkla se kolem něj ve dveřích, ucítla na sobě jeho oči, když o sebe zavadili. Chvíli si myslela, že ji chytí v pase a zastaví ji, jak to někdy dělával, ale unikla mu, proplula jako voda, přistoupila k dřevěné truhle a otevřela ji. Nůž ležel spolu s jeho lezeckými provazy na prádle a dekách. „Tady je.“

Vzal jí ho z dlaně, cítila na sobě váhu jeho pohledu. Minulých několik nocí přišel do postele pozdě, nevěděla ani, jestli vůbec dorazí, vstal zase za svítání, ještě než se probudila, a ona věděla, že bojuje sám se sebou. Měl své potřeby, ale zároveň i ctižádost, a pokud cítil příležitost vlichotit se faktorovi, nemínil ji pustit. Ani kvůli *tomu* ne.

„Až se vrátím, měj čaj nachystaný,“ zabručel nakonec.

Otevřela pusu, aby se ho zeptala, kdy to bude, aby mu řekla, že čaj už je hotový, ale pak ji zase zavřela. Dívala se, jak si zasunuje nůž za opasek a míří ven. Vrátí se, až se vrátí. Nic víc vědět nepotřebovala.

Postel vrzala, jak Norman přirážel, horce jí oddechoval do ucha. Hleděla na obvyklé místo na stropě a čekala, věděla, že za chvíli to bude pro dnešní noc vyřízeno. Její tělo pasivně, svolně trpělo, zatímco zrychloval tempo, v hrdle se mu začaly sbírat steny, když se přestával ovládat, tyran se stával bezbranným, až konečně znehybněl, ztuhl a pak se na ni svezl. Jeho váha ji na pár vteřin ještě víc vtlačila do matrace z koňských žíní, než se vzepřel na rukou a s povzdechem se z ní odvalil.

Během aktu spolu nikdy nemluvili a po něm taky ne. Neuplynuly ani dvě minuty a slyšela, jak se jeho dech zpomaluje a prohlubuje. Přitáhla si deku pevně k ramenům a obrátila hlavu k oknu. Venku zářil měsíc v úplňku. Jayne si zkoušela představit, jak je ten měsíc asi vidí, ten malý kousek země, třpytivou skvrnu v temném oceánu. Pomáhalo jí, když si představila bezvýznamnost St. Kildy, jako by ta malost mohla nějak zmírnit bolest a osamělost, které ji často přemáhaly. „Tohle nic není,“ šeptávala si ve tmě. „Nejsme nic.“

Zavřela oči a pokoušela se usnout, upadnout do stejného klidného spánku, jaký si vychutnával její muž, kterého nikdy netrápily zlé sny ani noční buzení. Ale spánek nepřicházel. Cítila podivný neklid, a jakmile zase zamrkala v jasném světle měsíce, pochopila, proč tomu tak je.

Pokoj se začínal rozmazávat, před očima jí poblikávaly zlaté stíny.

Ach bože, to ne...

Pokusila se pohnout, jako by to mohla zaplašit, ale předtucha vize se na ní usadila jako olověný plášť a držela ji na místě. Cítila, jak ji prsty začínají brnět a mysl tížít, jako by se v její duši usadila nějaká další.

Čas se zastavil.

Neuvědomovala si nic než bušení vlastního srdce, v duchu se jí ukazovala budoucnost, nerozluštitelné obrazy jí nabízely letmý náhled za oponu. Zpočátku bylo vždycky těžké porozumět tomu, co vidí. Obrázky, které jí pluly před očima, byly často jen dojmy, které se vyjasňovaly až postupně. Ale tentokrát se jí zjevil obličej naprosto jasně. Pocítila ještě horší děs, než když viděla Mollyinu tvář, protože pochopila, že tímhle se změní všechno. Stáli na prahu svého odchodu, ale sudičky s nimi ještě neskončily.

Na St. Kildu zase přicházela smrt.

Druhá kapitola

Jayne se dívala od skal, jak muži přivádějí poslední zvířata, která nalodí na *Dunara Castle*. Dva dny už přeplouvali šalupou sem a tam, sháněli ovce v malých skupinkách dolů z An Lagu a Hamish měl pořádný monokl od jedné zvlášť vzteklé, která ho kopl, když vesloval. Teď táhli za loďkou krávy, uvázané na provaz za rohy, a ty protestovaly sklíčeným bučením. Jayne ještě nikdy neviděla tak podivný obrázek a uvažovala, co si o tom zvířata asi tak musí myslet, když si neumí vyložit tu historickou událost, jíž jsou součástí. Neví nic o tom, že nastal začátek konce.

Před každými dveřmi teď ležely dřevěné truhly, stavy a kolovrátky stály u zdí, tabule ve škole byly smazány a krby postupně vychládaly. Každá rodina už měla jen jeden hrnec na vaření, jeden na mytí, postele, stoly a židle. Zbytek jejich pozemského majetku byl zabalen a vesničané se poprvé v životě ocitli ve stavu nečinnosti – nebyli už úplně tady, ale ještě ne na pevnině. Viděla, jak všichni pořád vyhlížejí do zálivu, jako by se přesvědčovali, jestli tam nákladní loď ještě kotví, nebo zda už připlouvá *Harebell*, která je zítra odveze. Vycítila, že napůl čekají zprávu, že je všechno odvoláno, že to všechno bylo jen nedorozumění a že tu nakonec přece jenom směji zůstat.

Ale s každou uplynulou hodinou se ta možnost vzdalovala. Uprostřed všeho toho ruchu si údolí uvědomovalo, že tohle je vážně poslední den na rodné půdě.

Stěhování usnadňovalo to, že nehrozil déšť. Nebe bylo sytě modré a pozdně letní slunce pražilo na klidnou hladinu moře. Jayne pletla a rozhlížela se, viděla, jak se pryskyřníky a růžové rozchodníky pohupují na loukách, slyšela střízlíky hlasitě vypěvující ve svých skrýších v hrázi a pomyslela si, že ostrov nikdy nevypadal krásněji. Loučí se takhle s nimi? Omlouvá se za krutou zimu a všechny ostatní před ní, které jim toho tolik vzaly? Nebo se je snad pokouší přesvědčit, aby zůstali, láká je teplem a pohodlím a nádhernými výhledy?

Jen mořští ptáci zůstali neteční, kroužili v tisícíchhlavých hejnech jako bílá krajka po obloze, pokřikovali na sebe, když se vrhali pro ryby a ty pak přinášeli do kolonií na útesech. I jim se teď usnadní život. Po zítřku už budou jen predátoři, ne kořist, žádní muži na provazech jim nebudou brát vejce a chňapat je za krky.

Jayne uslyšela kroky, šustění sukní a ohlédla se. Uviděla Rachel MacKinnonovou, jak se ubírá přes kameny. „Ten pohled na tebe na skalách, ten mi bude taky chybět,“ usmála se na ni růžolící žena.

„Rachel.“ Jayne jí úsměv oplatila. „Co drobotina?“ Rachel měla celkem devět dětí, nejmladšímu bylo teprve jedenáct měsíců. Vidět ji bez nich bylo tak divné, jako by jí chyběla končetina.

Rachel se usadila na hladkém kameni vedle ní, zpod sukně jí vykukovaly opálené nohy a štíhlé kotníky. Zadívala se na moře, spokojeně si vzdychla a na tváři se jí rozhostil klidný výraz. Odhodila si zrzavé vlasy na záda a podívala se na Jayne.

„Ian bere děcka nahoru k průrvě, aby se naposled podívaly... Prý je to kvůli nim, aby si to zapamatovaly, ale doopravdy to dělá pro sebe.“

„Jo. Norman je na tom taky tak. Posledních pár dní je skoro pořád venku.“ Slyšela ho, jak vstává z postele, několik hodin po jejich nočním rituálu, když si myslel, že spí. Na tak mohutného muže se uměl pohybovat tiše jako myš, jen klapnutí západky na dveřích jí prozradilo, že šel zase při měsíci ven. „Tvrdí, že pomáhá Mathiesonovi, ale vždycky, když ho uvidím, je někde na svahu a hledí do kraje.“

„A přitom byl takový dychtivý odjet!“

„To byl,“ přikývla Jayne. „Myslím, že dnešní bohoslužba bude stát za to.“

„To jo.“ Rachel si povzdechla a se zájmem se dívala, jak Gilliesovu krávu vytahují na loď. „Pastor dneska nevystrčil ani nos.“ Tiše zakvílela. „Určitě nám bude chtít tímhle kázáním vyhnat ďábla z hlavy, se všemi těmi lákadly, co nás teď čekají.“

Lákadla, to bylo něco neznámého v komunitě, která se upínala jenom na přežití. Lorniny sliby *víc a líp*, kdysi jen přelud, pomalu nabývaly konkrétních obrysů. Pro mladší muže to znamenalo nová děvčata, se kterými se brzy seznámí, zatímco starší muži mluvili o vydělávání peněz, o tom, jaké to bude, až ucítí váhu mincí v kapsách. Děti chtěly vidět automobily a zajít si do biografu, ženy snily o rozhlasu, o tekoucí teplé vodě a o soukromých záchodech.

Obě ženy chvíli seděly v přátelském mlčení. Jayne udělala v pletení chybu, vypustila v poslední řadě oko a musela se vrátit, nabrat ho znovu na jehlici. Jistě, moc dobře věděla, že už nemusí plést ponožky. Před jejich odjezdem už nedorazí žádní

turisté, kteří by si je koupili, renta MacLeodovi byla splacena, sudy s olejem buřňáků a pytle ovčí vlny, tvíd a peří už byly správcem ohodnoceny a teď se nakládaly na loď. Ale jediné pletení ji dokázalo uklidnit. Skrývalo, jak se jí třesou ruce, a dávalo jí něco, co mohla dělat při čekání, až čas vyprší a osud se naplní. Jedině takhle dokázala vypadat normálně, zatímco se sekera chystala dopadnout.

„Tvoje Mhairi tam na svazích tvrdě dřela,“ prohodila. „S Effie se jim povedlo přihnát stáda.“

„Ano. Nezastihla jsem ji, ale vypadá to, že ten Donaldův plán poslat tam holky na rození jehňat nebyl tak bláznivý. Přišly jenom o tři kusy a narodila se spousta trojčat. Slyšela jsem dobře, že jich máme o dvacet osm víc než loni?“

„Takhle mi to Norman řekl.“

„Tak to si všichni vyděláme něco navíc. Nemuseli jsme se po tom ovčím dramatu tolik trápit...“ Zarazila se, ruka jí vystřelila k Jaynině paži, aby se omluvila.

„To nic,“ ozvala se honem Jayne. „Já vím, jak jsi to myslela.“ Při sněhové bouři přišli o víc než šedesát ovcí, ale úspěšné období rození jehňat letos na jaře to bohatě vynahrádilo. Znamenalo to, že Mollyina smrt byla zbytečná, mohli toho osudného dne všichni zůstat doma, a stejně by letos v létě vydělali. „Flora se samozřejmě neukázala.“

„To ne,“ potvrdila Rachel vážně. V uplynulých několika dnech dorazily hrozné zprávy, které dívku těžce zasáhly. Flořin snoubenec, James Callaghan, bohatý obchodník z Glasgowu, se vypravil na expedici do Grónska, ale dozvěděli se, že jeho loď uvízla v ledu a ztroskotala. „Lorna říká, že tu zprávu nese moc těžce. Musí to pro ni být tím horší, že už se měli tak brzy setkat. Chystala se začít nový život.“

„Šla se tam Christina na ni podívat?“

„Chtěla jít, ale Mhairi jí řekla, že Flora odešla na Cambir Point. Chce být nějakou dobu sama.“

„Nechce vidět ani vlastní matku?“ zeptala se Jayne překvapeně. Flora a Christina si odjakživa byly hodně blízké.

„Tak mi to Christina řekla,“ pokrčila Rachel rameny. „A když je tu tolik práce, stejně je těžké najít čas a vypravit se až tam. Každopádně se s ní uvidí zítra. A Flora má u sebe Mhairi, sama tam není.“

Jayne začala plést další řadu.

Rachel se opřela vzadu o lokty a vychutnávala si výhled na moře. „Slyšela jsi, že Mary už začaly bolesti?“

„Ne!“ podivila se Jayne. „Narodí se to dneska?“

Rachel zase pokrčila rameny. „Lorna ji celý den kontroluje, ale říká, že jí ještě nepraskla voda, takže možná zbývá ještě den. Víš, jak to bývá s prvními dětmi, rády si dají načas.“

Jayne to nevěděla – měla zkušenosti s úmrtími, ne s porody – ale nechala tu poznámku být. Rachel moc ráda klevetila a často zapomínala, před kým mluví. „A když to přijde zítra? Nebude to ještě horší? Jak ji dostaneme na loď?“

Rachel se ušklíbla. „Když tam dostanou krávy, dostanou tam i Mary.“

Jayne doufala, že ji nebudou muset uvázat na provazy a vytahovat na palubu. „Ale loď není místo, kde by se mělo rodit dítě,“ řekla. „Já být jí, překřížím nohy a vydržím, dokud zítra nepřistaneme na pevnině.“

„Při tom, jak je Mary umíněná, by to jistě vydržela ještě měsíc,“ ušklíbla se Rachel. „Co to je, čtyřicet hodin?“

Jayne se tomu vtipu usmála, ale uhnula pohledem a zadívala se zase na moře. Věděla přesně, kolik se toho může

změnit – a změni – za jediný den, ale nepříslušelo jí varovat přátele. Ani je děsit.

Ticho, které nastalo, tížilo jako olovo, snášelo se z trámů starého kostela a těžce doléhalo na vesničany, jak tak klečeli na polštářích a se sepjatýma rukama se modlili. Jayne se rozhlédla, aniž by se jí pohnul jediný vlasek na hlavě, vnímala bílé klouby svých sousedů, slzy tekoucí z pevně zavřených očí, šepot vznášející se u pohybujících se rtů. Dokonce i pastorevi, stojícímu v plné parádě u pultíku, došla slova. Kázání bylo u konce, varování byla vyslovena, všichni teď mohli jenom doufat, že stěhování přece jen poslouží k dobru všech a že po tomto starodávném rozloučení opravdu přijde nový začátek.

Skoro všechna místa v malém kostelíku byla zaplněna. Nejmenší děti výjimečně zmlkly, a dokonce i Bláznivá Annie – pověstná tím, že se od utopení svého manžela před čtrnácti lety Božímu domu důsledně vyhýbala – seděla ztuhle v dřevěné lavici vedle Ma Peg a Starého Fina. Rty se jí nepohybovaly a hlavu neskláněla, ale aspoň byla tady a neochotně se podvolovala silám ještě větším, než byla její nevole. Chyběli jenom čtyři vesničané: Mhairi a Flora, které byly pořád v Glen Bay, Mrzutá Mary a Lorna. Mary přece jenom praskla voda a Donald seděl v lavici sám s nervózním výrazem nastávajícího otce.

Byl mezi nimi i cizinec, pan Bonner, reportér listu *The Times* z Londýna, který připlul lodí *Dunara Castle*, aby na vlastní oči viděl tu „historickou událost“. Byl ubytovaný na faře s pastorem a jeho ženou a už za jediný den se projevil jako otrava, vyptával se vesničanů, zatímco dokončovali balení a vyklízení svých domů. Nikdo mu nevěřil, když tvrdil, že evakuace

upoutala pozornost veřejnosti. Proč by se někdo staral o to, co dělá nebo nedělá šestatřicet bytostí?

Jayne se podívala za něj, putovala pohledem po shromáždění, vnímala tváře mladých i starých, které znala stejně dobře jako tu svou, a snažila se vrýt si tu chvíli do paměti. Už nikdy nebudou takhle sedět jako komunita a modlit se k Bohu, jehož milosrdenství bylo jen tenkou slupkou chránící je před plnou silou matky přírody.

Norman si vedle ní odkašlal. Bylo to nevinné gesto, ale ona manžela moc dobře znala a poznala, že potlačuje netrpělivost. Byl to muž činu, nezvyklý rozjímat, a musela se ještě vykonat spousta práce, než můžou ráno nastoupit na loď.

Hlas duchovního se rozezněl do ticha, jako by povzbuzen tou pobídkou. Ostrované seděli v lavicích v tiché symfonii šustění tvídu a vrzání kloubů, zatímco vyslovoval poslední požehnání jejich duším. Všem se teď dostalo varování před smrtelnými pokušeními, která na ně čekají tam za vodou. Dal si záležet, aby využil tuhle příležitost, vylekal své stádečko a přivedl ho na cestu morální poslušnosti.

Se sklopenýma očima se všichni dívali, jak kráčí uličkou a zaujímá pozici u dveří. Chvíli se nic nedělo, pak se vesničané zvedli, obraceli se k sobě a začali spolu tiše rozmlouvat. Obvykle všichni spěchali ven, ale dnes to bylo jiné. Tohle bylo naposled, kdy vyjdou z kostelíka.

Jayne se rozhlédla po prostých bílých stěnách a trámovém krovu kostela, který opouštěli. Nebylo tu žádné mistrovské kamenické dílo ani úchvatná vitrážová okna. Kdyby se odstranily lavice a oltář, vypadalo by to jako školní třída. Jen Kildané znali naději, která tomuhle místu vdechla barvy: svatby a křty, zoufalé modlitby, když nadcházela zlá úroda, moře bouřilo,

vichr vál a děti umíraly. V minulosti jejich komunitu sužoval tetanus a neštovice, ale nakonec je odtud vyhnal příslib pohodlí a klidu.

A taky ta zbytečná smrt.

Jayne si sklopila oči ke svým nohám, pomalu se ploužícím po dřevěné podlaze. Všichni kolem se bavili a nevnímali ji. Kradmo pohlédla k lavici MacQueenů, kde seděl Archie a Christina s hlučnou bandou svých dětí. David, jako by vycítil její pohled, vzhlédl a podíval se na ni. Řasy měl vlhké, tváře zrudlé. Věděla, že je to pro něj boj, ovládnout se. Pokud mohl Molly někde najít, bylo to tady... ale od nynějška už ne.

Usmála se, pokusila se mu tím naznačit, že jim na rozloučení pořád ještě zbývá dnešní noc, a on nepatrně pokývl, potvrdil jejich plán. Žádnou úlevu mu ale ve tváři neviděla.

Podívala se na Normana. Šel o krok před ní, mluvil s Neilem Gilliesem o potížích, jaké měli s nakládáním krav na loď. Ještě nenašla příležitost – nebo slova či odvalu –, aby mu ten plán vysvětlila, a nervy měla napnuté k prasknutí. Co když řekne ne? Vzdorovat mu nebo se s ním dohadovat nepřicházelo v úvahu.

Byli už skoro venku, cítila chladný večerní vítr prohánějící se kolem dveří, nakukoval dovnitř jako zvědavá kočka, ale prosmýknout se do kostela nedokázal. Připadala si zpocená a trochu malátná, a nebylo to z horka. Potřebovala se nadýchat čerstvého vzduchu.

„Normane. Jayne,“ řekl pastor, potřásl si s Normanem rukou a pokývl jí. „Doufám, že jste v kázání našli útěchu? Myslel jsem především na vás, když jsem mluvil o tom, že tu zanecháváme své blízké...“

„Ano, díky. Modlete se za nás, reverende,“ odpověděl Norman rázně. Dokázal říct tu správnou věc a zároveň to jaksi

nebrat vážně. Jayne věděla, že mu vyhovuje, že má někoho, kdo se za něj bude modlit. Nikdy nebyl zapáleným návštěvníkem svatostánku a nelíbil se mu vliv, jaký měl duchovní na jejich ostrovní společenství, ale stejně jako moc faktora i moc duchovního teď slábla. Počínaje zítřkem už nebude pastýřem jejich duší.

„Děkuji vám, reverende.“ Jayne se úsměvem omluvila za strohé chování svého manžela, který prošel kolem duchovního bez dalších citů a díků. „Bylo to od vás hezké, že jste nás připomněl při tak významné události.“

„Dalo by se říct, že se tato evakuace děje skoro v Mollyině jménu, a vaše ztráta je samozřejmě pořád čerstvá...“

Syrová, to by bylo lepší slovo, pomyslela si a pořád se zdvořile usmívala.

„... vím, že pro vás bude těžké nechat ji tady.“

„Ano, ale ponese si ji s sebou v srdcích,“ řekla Jayne tiše a sevřela si ruce, aby potlačila mrazení. Připadalo jí, jako by přes ni přejel stín.

„Uctěte její památku dobrými skutky. Já vím, že tak učiníte, Jayne.“

„Budu se snažit,“ slíbila a vyšla do noci. I když bylo teprve po deváté hodině, dny se už zkracovaly a hvězdy začínaly vyskakovat na nebi, vzdálené galaxie pomrkávající v bílé mlze. Byl odliv a úplněk vrhal na vodu stříbrný stín.

Norman už šel napřed, ani si nevšiml, že ji nemá vedle sebe. Před ním viděla Effiina otce, Roberta Gilliese, jak kulhá po ulici se svým bratrem Hamishem. Napadlo ji, že i když tu ona a mnoho dalších zanechají své mrtvé, někteří se rozloučí i se živými. Bratři Gilliesové prožili celý život – víc než padesát let – společně a nikdy se od sebe nevzdálili dál než na třicet metrů. Ale zítra, až se většina ostrovanů vylodí v Lochaline, bude

Hamish a jeho rodina spolu s Donaldem a Mary McKinnonovými pokračovat do Obanu o něco dál po pobřeží. To odloučení se blížilo, byly cítit první záchvěvy.

Mnoho vesničanů už dospělo do půlky ulice, jejich hlasy se nesly přes syčení moře vpíjejícího se do písku. Viděla děti, které prokličkovaly kolem nohou ostatních v kostele, jak běhají po travnaté stezce a vyskakují na nízkou kamennou zídku. Věděly, že dnes není jen tak obyčejný večer. Vpředu, u dveří McKinnonova domku, stála Lorna a dívala se, jak se vesničané vracejí. Je něco nového s dítětem?

Jayne se rozhlédla po Donaldovi, uvažovala, jestli si ošetřovatelky taky všiml, ale zahlédla ho, jak se oddělil od davu a s odhodlaným pohledem míří někam pryč. Dívala se, jak směřuje k místu, kde stála Effie, zabraná do hovoru s někým, koho jí zakrýval rakvový cleit – až na to, že to nebyl tak docela hovor. Vypadalo to spíš na hádku. Effie stála nehybně s nataženou rukou a stáhla se a spustila ji, teprve když se Donald prudce přiblížil.

Jayne sledovala, jak se krátce a vzrušeně dohadují, pak Donald s temným pohledem Effie odvedl. Ale už neviděl, jak se Effie obrátila a kývla na tu druhou osobu, neochotně, ale zároveň skoro spiklenecky.

Jayne se zamračila, zmatená tím incidentem, a když za okamžik mījela rakvový cleit, podívala se doprava a viděla, jak se o kameny opírá Frank Mathieson.

Projel jí další stín, srdce se jí rozbušilo, vynořily se nejasné obrazy – nebo to byly vzpomínky? Znovu se podívala na ostrovany, vracející se naposledy ke svým domkům: Donald pohání Effie, Effie se nenápadně ohlíží, Lorna stojí ve dveřích McKinnonova domku... Jayne měla pocit, že nic není tak, jak se zdá být.

Jenže hráči už zaujali svá místa a poslední partie začala.

Dveře všech domků zely dokořán, jantarové světlo zářilo z oken, jako by se ostrov pokoušel přihlásit měsíci, který teď stál vysoko na obloze. Blížila se půlnoc, moře šumělo svou ukolébavku, ale i když se ulice konečně vyliidnila, ven se pořád nesly hlasy, vesničané ve svých vyprázdněných domovech byli neklidní a nervózní. Nikdo pořádně nevěděl, co si má se sebou počít. Jayne celý večer sledovala, jak lidé odcházejí do skal a zase se vracejí, zahalení tmou, zatímco ona pletla ponožky, které nepotřebovala. Čekala.

Viděla, jak Norman a Frank míří ke cleitům na Ruivalu, kráčejí s hlavami u sebe jako spiklenci. Viděla, jak bratři Gilliesové sedí na ulici na zídce a kouří dýmky. Effie letěla ke hřebeni Am Blaid jako bílá mūra, míhala se ve tmě, uháněla a ohlížela se, mířila za kamarádkami v Glen Bay. Záclony v ložnici Mrzuté Mary byly celý večer zataženy – jediné, které v celé vesnici ještě zůstaly –, ale Lorna už ke dveřím nepřišla. Má tam snad moc práce? A Jayne viděla i to, jak David políbil svou matku na tvář a vyklouzl za domek. Ztratil se v temnotě, dobře věděla, kam míří. Zvolnila tempo, upletla ještě několik řad, aby mu dopřála trochu času o samotě s Molly, a pak se rozhodla, že se vydá zpátky do domku číslo dvě.

Pomalu šla po travnaté stezce, bosá, v měsíčním světle. Kdyby byla víc spěchala, nevšimla by si ve světle hvězd podsadité siluety Franka Mathiesona, kráčející k vrcholku Mullachu Bi. Zastavila se na místě a dívala se, jak míří k hřebeni. Znovu ji přepadlo to brnění, šířilo se jí žilami a přikovalo ji na místě.

Bylo to tak nepřírozené, vědět něco, co on ne, mít před očima tu vizi, zamlžený obraz jeho tváře, krve, kamenů a rezavého nože. Prozrazoval jí jenom kdo – ne kdy, kde, jak ani proč.

Kde je Norman? Ta otázka se jí zaryla do vědomí, tékala pohledem, uvězněná v těle, které mohlo vnímat, ale ne řídit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Půlnoční tajemství.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.